

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Lucíí Šenkovou v právní věci

žalobce: J. N. [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Janem Schramhauserem, Ph.D.
sídlem Puklicova 52, 370 04 České Budějovice

proti
žalované: Česká republika – Ministerstva spravedlnosti, IČ: 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČO 69797111, sídlem Rašínovo nábř. 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 18 025 760 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 8 333 760 Kč.
- II. Žaloba se zamítá co do částky 9 692 000 Kč.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 929 281,89 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Schramhausera, Ph.D., advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal na žalovaném zaplacení částky 19 563 673 Kč. V odůvodnění žaloby uvedl, že žalobce byl na základě usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality (dále je UOKFK), Služby kriminální

policie a vyšetřování, ČTS: [REDAKCE] ze dne 20. 12. 2011 trestně stíhán pro trestný čin podplácení dle ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (účinný do 31. 12. 2009, dále jen trestního zákona) a pokračující trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zákona spáchaný ve formě účastenství dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona (organizátor). Uvedený trestných činů se měl J. N. dopustit v souvislosti s pronájmem [REDAKCE] v [REDAKCE] a [REDAKCE] od Ředitelství silnic a dálnic (dále jen ŘSD). Usnesením Okresního soudu Praha – východ č.j. [REDAKCE] ze dne 23. 12. 2011 byl rozhodnuto o vzetí J. N. do vazby dle ust. § 67 písm. a), b) tr. řádu. Usnesením státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze Mgr. Denisy Sutákové ze dne 13. 7. 2015 č.j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání žalobce zastaveno, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 9. 2015. J. N. vznikla v důsledku jeho nedůvodného trestního stíhání a vzetí do vazby újma, jejíž kompenzaci touto žalobou požaduje. Žalobce požaduje náhradu nákladů na obhajobu v trestním řízení včetně úhrady hotových výdajů souvisejících s jeho obhajobou, cestovného a promeškaného času ve výši 1 084 913,10 Kč, náhrady ušlého zisku ve výši 8 175 760 Kč a dále náhrady nemajetkové újmy způsobené v důsledku nezákonného trestního stíhání ve výši 10 000 000 Kč a náhrady nemajetkové újmy způsobené pobytem žalobce ve vazbě ve výši 303 000 Kč. Žalobce svůj nárok uplatnil předběžně u žalované návrhem zasláným žalované dne 1. 7. 2016, které následně doplnil podáním ze dne 4. 3. 2016. Před podáním žaloby nebyl předběžně uplatněný nárok žalobce dosud projednán.

2. Usnesením soudu ze dne 14. 2. 2019 bylo řízení o nároku na náhradu skutečné škody představované obhajobou ve výši 1 084 913 Kč vyloučeno k samostatnému projednání. Tento nárok byl následně veden u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE].
3. Co se týká požadavku na náhradu škody ve formě ušlého zisku, žalobce uvedl následující. V důsledku svého zadržení a následného vzetí do vazby žalobce nemohl fakticky vykonávat funkci jednatele společnosti [REDAKCE] a nepobíral tak za ní již počínaje měsícem lednem 2012 ani žádnou odměnu. Formálně byla jeho funkce jednatele ukončena v březnu roku 2012 z důvodu stále jeho trvajících pobytu ve vazbě. J. N. přitom mohl a měl jako jednatel působit ve společnosti [REDAKCE] až do srpna 2012, kdy došlo uzavření předpokládané transakce mezi společnostmi [REDAKCE] a společností [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], a její dceřinou společností [REDAKCE] sídlem tamtéž, v jejímž důsledku došlo k převodu části podniku společnosti [REDAKCE] uvedené vyčíslení zahrnuje pouze základní měsíční odměnu jednatele a nezohledňuje případné bonusy. Stejně tak se J. N. domáhá pouze ušlého výdělků za období jeho pobytu ve vazbě, než došlo k realizaci uvedeného prodeje podniku, byť lze předpokládat, že by ve funkci jednatele mohl, nebýt jeho nezákonného trestního stíhání a vzetí do vazby, pokračovat i nadále.
4. Co se týká odškodnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci v důsledku jeho trestního stíhání, zde žalobce poukazuje na následující kritéria, k nimž je třeba přihlídnout. Jedná se o povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře poškozeného. Žalobce byl stíhán pro velmi závažné trestné činy, navíc v těch nejzávažnějších, kvalifikovaných skutkových podstatách. Škoda způsobená jednáním žalobce měla činit nejméně 337 000 000 Kč, tedy byla ještě víc jak 67x vyšší než nynější škoda vyžadovaná pro naplnění skutkové podstaty trestného činu dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zákona. Jednalo se tedy o obvinění ze způsobení škody ve zcela ojedinělé výši. Z povahy trestného činu byl J. N. nezákonně trestně stíhán pro trestnou činnost, která je vnímána jak právním řádem, tak veřejností jako jeden z nejzávažnějších problémů. Je pak přirozeným důsledkem, že osoba obviněná z úmyslného páchaní takto závažného

protispolečenského jednání, bude logicky vnímána velmi negativně. Kauza ŘSD byla navíc prezentována jako konečně jedna velká korupční kauza, kterou se podařilo Policii ČR odhalit a vyšetřit. Žalobce měl být podle verze policejního orgánu dokonce organizátorem této závažné trestné činnosti, což jeho negativní vnímání umocňovalo. Trestní stíhání žalobce bylo vedeno od samého počátku na základě absolutně nepřijatelného postupu prokazatelně zmanipulovaných důkazů, proti čemuž J. N. prostřednictvím svého obhájce soustavně brojil po dobu více 3,5 roku. Veškeré opakované procesní návrhy obhajoby, které směřovaly k nápravě, byly po celou dobu zcela záměrně ignorovány. Celé trestní stíhání žalobce bylo založeno primárně na výpovědích svou utajených svědků Mgr. M. S. a P. K. Mgr. M. S. při podání svého vysvětlení dne 25. 10. 2011 působil jako vedoucí advokátní kanceláře a v rámci svého působení v této advokátní kanceláři se podílel i na poskytování právních služeb obchodním společnostem a Smlouvy uzavřené mezi těmito společnostmi a ŘSD pak byly předmětem šetření v trestní řízení věci ŘSD a jejím uzavřením měl být údajně spáchán trestný čin. Mgr. M. S. upozornil při podání svého vysvětlení vyšetřovatele kauzy ŘSD Ing. V. J. výslovně na skutečnost, že je vázán mlčenlivostí dle zák. č. 85/1996 Sb. o advokacii, konkrétně pak ve smyslu ust. § 21 odst. 1, 9 zákona o advokacii. I přes shora uvedené Ing. V. rozhodl dne 16. 11. 2011 i 25. 11. 2011 znovu vyslyšet Mgr. M. S., který však své povinnosti mlčenlivosti zproštěn nebyl. Ing. V. J. vyslechl Mgr. M. S. přičemž výslech provedl jako výslech utajeného svědka „L. S.“. Žalobce se domnívá, že postupem jmenovaného vyšetřovatele došlo ke zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu ust. § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákona. K dalším pochybením došlo při výslechu svědkyně P. K. která byla dne 23. 11. 2011, ještě před zahájením trestního stíhání, vyslechnuta pod skrytou identitou jako „M. K.“. Dne 9. 2. 2012 byla v trestní věci ŘSD vyslechnuta jako svědek tatáž osoba, ale již bez utajení. Tato její druhá výpověď byla zcela odlišná od výpovědi první, kdy již žádné skutečnosti nasvědčující důvodnosti trestního stíhání v kauze ŘSD neuváděla. Jak bylo později zjištěno, P. K. vypovídala dne 23. 11. 2011, dle všeho v důsledku omezení osobní svobody, vydírání a nátlaku, který na ní byl vytvořen příslušníky Ing. V. J. a Ing. J. H. a Ing. R. K. kdy jí bylo předem určeno, jaké skutečnosti má v rámci své výpovědi uvádět tak, aby na jejich základě mohlo být trestní stíhání J. N. a dalších osob zahájeno. V této souvislosti jí měl být podáván příslušníky alkohol a to vše ve spojení s hrozbou jejího vzetí do vazby. Žalobce poukazuje na to, že právní konstrukce, na základě které byl obviněn, byla od samého počátku nesprávná. Trestní stíhání bylo postaveno na tom, že Český stát zastoupený ŘSD mohl získat částku 46 000 000 Kč přímým pronájmem a 191 000 000 přímým pronájmem. Trestní stíhání J. N. bylo tak celé postaveno a téměř 4 roky vedeno na právní úvaze, která byla v jasném rozporu s Ústavou, zákonem a zřizovací listinou ŘSD. Teprve po cca 2,5 letech bylo vyšetřování kauzy ŘSD odebráno osobám odpovědným za popsané postupy, tj. Praha a dozorující státní zástupkyni z VSZ Praha JUDr. Janě Jahodové a předáno vyšetřovatelům expozitury UOKFK v Českých Budějovicích a dozorem nad ní byl pověřen státní zástupce JUDr. Peter Pliesček a následně pak státní zástupkyně Mgr. Denisa Sutáková. Ta pak i vydala téměř po 4 letech trvajícím vyšetřování usnesení o zastavení trestního stíhání, přičemž v základních aspektech věci se ztotožnila s argumentací tvrzenou žalobcem od počátku samého trestního stíhání. První státní zastupitelství pak dokonce dne 23. 7. 2015 vydalo tiskovou zprávu, v níž se uvádí: „Důvodem pro zastavení trestního stíhání byly nesprávné právní závěry a procesní pochybení policejního orgánu,“

Trestní

stíhání žalobce tak mohlo být zastaveno již v lednu či únoru roku 2012. Dobu vyšetřování trestní věci tak lze považovat za mimořádnou. Co se týká následků způsobeného trestním řízením v osobnostní sféře J. N., tak tato zcela zásadním způsobem ovlivnila jeho osobní, pracovní a společenský život, vztahy s rodinnými příslušníky, obchodními partnery a vůbec jeho vnímání okolím, což se významně promítlo i do jeho osobních práv. V důsledku mimořádné medializace celého případu se stal J. N. proti své vůli osobou do značné míry veřejně známou a to velmi negativním smyslu. Žalobce byl do doby trestního stíhání osobou bezúhonnou. Trestní stíhání mělo pro J. N. dopady do jeho rodinných poměrů a to zejména do vztahu s jeho nejbližšími osobami a dcerami N. N. a P. Č. jakož i s partnerkou Ing. T. S. N. byla v době zahájení trestního stíhání a vazebního zajištění J. N. ve věku let. V kolektivu u jejích vrstevníků začala být vnímána mimořádně negativně. To vedlo postupně k zásadní změně postoje k otci, od něhož se začala distancovat. Prakticky od léta 2012 s ním přestala kontaktovat a udržovat s ním standardní vztahy dcery a otce, což nese J. N. velmi těžce. K jejich obnovování dochází velmi pozvolna a je otázkou, zda bude jejich plné obnovení vůbec možné. Obdobné vztahy má J. N. se svojí starší dcerou P. Č., která vnímala velmi osobně společenskou difamaci svého otce a vedlo to k jejímu odcizení, omezení jejich styku a celkovému ochladnutí jejich vztahu. Co se týká partnerky žalobce, Ing. T. S. trestním stíháním žalobce byla z části narušena její důvěra. K tomu značně přispěl i fakt, že byla společně s ním v souvislosti s kauzou ŘSD dne 21. 12. 2011 rovněž zadržena a umístěna na celu předběžného zadržení. Jejich vzájemný vztah prošel velkou partnerskou krizí, v jejímž průběhu bylo dokonce jejich společné soužití po určité období přerušeno. Závažný následek do svých osobnostních práv spatřuje J. N. rovněž ve skutečnosti, že až do vydání usnesení VSZ Praha č.j. ze dne 14. 10. 2014 byl J. N. omezen generálním zákazem jakéhokoliv vycestování mimo území ČR. Uvedené omezení J. N. znemožňovalo po celou dobu jeho trvání naplňovat jeho přirozené lidské potřeby, jakými je např. běžná letní či zimní dovolená, zahraniční výlety apod. Vedle toho byl pak J. N. podroben povinnosti dostavovat se k pravidelných schůzkám k probačnímu úředníkovi v souvislosti s nařízeným probačním dohledem. Zejména však bylo J. N. znemožněno, aby se na účastnil pohřbu otce své partnerky Ing. T. S. pana J. S., který tu zemřel po těžké nemoci dne 12. 5. 2013. J. N. nebyla účast na smutečním aktu umožněna a to ani přes výslovnou žádost, kterou za tímto účelem učinil na VSZ Praha, které o ní rozhodlo negativně. Trestní stíhání žalobce se promítlo i do jeho vztahů s dalšími rodinnými příslušníky. V důsledku trestního stíhání došlo rovněž k narušení pověsti a vztahů ve společenské a podnikatelské sféře. Žalobce byl do doby zahájení trestního stíhání osobou velmi aktivní v oblasti podnikání. Působil jako statutární orgán či společník ve více jak 20 společnostech. V několika případech se jednalo o společnosti velmi úspěšné s pravidelnými ročními obraty v řádech desítek až stovek milionu korun. Žalobce byl osobou s velkou řadou přátel či známých v podnikatelském světě a to napříč různými obory. V důsledku trestního stíhání a s tím spojené medializace byl žalobce nenávratně poškozen na své pověsti právě i v podnikatelské sféře, před svými obchodními partnery a dalšími osobami z podnikatelského prostředí. V důsledku jeho trestního stíhání jej totiž jeho okolí začalo vnímat jako osobu rizikovou obviněnou ze závažné trestné činnosti, ohledně níž nelze vyloučit, že bude za své jednání odsouzena. K zahájení nezákonného stíhání žalobce došlo ve věku jeho let, tedy když měl před sebou poměrně dobrou perspektivu 10 let pracovního podnikatelského života. K jeho zastavení pak došlo ve věku let, obnovení jeho pracovní a podnikatelské perspektivy je již v podstatě vyloučené. Žalobce se setkává s negativním vnímáním jeho osoby, nemůže se účastnit standardně obchodních jednání, řada osob se s ním odmítá scházet, natož navazovat nové vztahy.

5. Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobce dne 8. 1. 2016 uplatnil nárok na náhradu škody v celkové výši 19 563 673 Kč stávající se z nákladů vynaložených na obhajobu v trestním řízení ve výši 1 084 913 Kč, náhradu ušlého zisku ve výši 8 175 760 Kč, poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za trestní stíhání žalobce ve výši 10 000 000 Kč a přiměřeného zadostiučinění za vykonanou vazbu ve výši 303 000 Kč. Žalovaná uplatněnému nároku částečně vyhověla, kdy poskytla žalobci přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 150 000 Kč a zcela vyhověla požadavku na náhradu nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o vazbě ve výši 303 000 Kč. Toto sdělila žalobci stanoviskem ze dne 27. 9. 2016. Ostatním nárokům nevyhověla ani z části, což žalobci sdělila svým stanoviskem ze dne 6. 9. 2017. Žalovaná konstatovala, že v rámci mimosoudního projednání nároku bylo zjištěno, že usnesením policejního orgánu ze dne 22. 12. 2011 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin podplácení dle ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) a pokračujícího trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona. Usnesením Okresního soudu Praha – východ ze dne 23. 12. 2011 byla žalobce vzat do vazby s tím, že vazba byla započítána od [REDAKCE]. Dne [REDAKCE] byl žalobce propuštěn z vazby na svobodu. Usnesením státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 7. 2015 bylo zastaveno trestní stíhání žalobce, neboť skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Řízení bylo pravomocně skončeno dne 14. 9. 2015. Co se týká požadovaného nároku na náhradu ušlého zisku, pak žalovaná poukazuje na to, že vznik škody musí být prokázán ve vší pochybnost. Žalobce byl přípisem žalované dne 5. 5. 2016 k doložení skutečností prokazujících, že mu v souvislosti s vazebním stíháním ušel zisk, nicméně z dokladů, které byly Ministerstvu spravedlnosti ČR předloženy, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že žalobci v příčinné souvislosti s předmětným trestním stíháním vznikla škoda v požadované výši. Co se týká požadavku na náhradu nemajetkové újmy, žalovaná vyslovila žalobci omluvu a poskytla mu finanční kompenzaci ve výši 150 000 Kč, což se žalované jeví jako dostačující. Pokud žalobce poukazoval na medializaci tohoto případu, tuto nelze přičítat k tíži státu, když princip presumce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky. Dochází zde k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, které újmu zakládá či zvyšuje. Žalovaná nijak nespornuje, že jistá újma žalobci v důsledku předmětného nezákonného trestního stíhání vznikla, nicméně vzhledem k výše uvedenému takto vzniklá újma nedosahuje takové intenzity, aby jí bylo možno odškodnit nad rámec žalovanou vyplacené částky.
6. Při jednání dne 14. 2. 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 453 000 Kč, z čehož částka 150 000 Kč představuje nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním a částka 303 000 Kč představuje odškodnění za nezákonnou vazbu. Usnesením soudu z téhož dne bylo řízení v tomto rozsahu zastaveno. Usnesení nabylo právní moci dne 14. 2. 2019.
7. Mezi účastníky bylo v řízení nesporné, že žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované podáním doručeným žalované dne 8. 1. 2016. Žalovaná nároku žalobce částečně vyhověla, když poskytla žalobci přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním žalobce ve výši 150 000 Kč a zcela vyhověla požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené rozhodnutím o vazbě; toto sdělila stanoviskem ze dne 27. 9. 2016, tedy po uplynutí 6měsíční lhůty dne ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 82/1996 Sb. Tyto skutečnosti tak nebyly předmětem dokazování.
8. Mezi účastníky byl rovněž nesporný průběh trestního stíhání, tedy že usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, Odboru mezinárodní spolupráce a metodiky, ze dne 12. 12. 2011, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného

činu podplácení dle ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona a pokračujícího trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona spáchaného ve formě účastenství dle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona. Usnesením Okresního soudu Praha – východ ze dne 23. 12. 2011 č.j. [REDAKCE] byl žalobce dle ust. 67 písm. a), b) tr. řádu vzat do vazby s tím, že lhůta trvání vazby se počítá od [REDAKCE] Dne [REDAKCE] byl žalobce propuštěn z vazby na svobodu. Usnesením státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 7. 2015 č.j. [REDAKCE] bylo zastaveno trestní stíhání žalobce, neboť skutek není trestním činem. Řízení tak bylo pravomocně skončeno dne 14. 9. 2015. Průběh trestního stíhání žalobce vzal soud prokázaný rovněž z následujících listinných důkazů (usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, ČTS: [REDAKCE] ze dne 22. 12. 2011, stížnost žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání, usnesení státní zástupkyně VSZ v Praze ze dne 16. 1. 2012 č.j. [REDAKCE], usnesení OS Praha – východ ze dne 23. 12. 2011 č.j. [REDAKCE] a usnesení VSZ ze dne 13. 7. 2015 č.j. [REDAKCE].

9. Z provedených listinných důkazů (smlouva o výkonu funkce podnikatele uzavřená mezi společností [REDAKCE] a žalobcem ze dne 29. 4. 2011 včetně dohody o změně této smlouvy ze dne 1. 6. 2011, úplného výpisu z obchodního rejstříku pro společnost [REDAKCE], IČ [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že na základě smlouvy o výkonu funkce jednatele vykonával žalobce funkci jednatele společnosti [REDAKCE] přičemž ve smlouvě byla sjednána měsíční odměna ve výši 2 000 000 Kč, která měla být splatná vždy do 20. dne následujícího kalendářního měsíce na účet žalobce. V čl II byly ujednány povinnosti žalobce jako jednatele. Mimo jiné měl žalobce vykonávat obchodní vedení společnosti, tedy řízení společnosti, zejména organizování a řízení podnikatelské činnosti společnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech. Dále bylo ujednáno, že jednatel je povinen vykonávat svou funkci osobně. Jednatel nesmí práva a povinnosti z této smlouvy převést na třetí osoby a není oprávněn se dát ve své funkci zastoupit. V čl. IV. odst. 5 smlouvy o výkonu funkce jednatele bylo mezi stranami ujednáno, že měsíční odměna náleží jednatelem, i pokud jednatel z důvodu na jeho straně nevykonává dočasně svou funkci v případě, že tato nepřesáhne 30 kalendářních dnů v kalendářním roce. Za dobu, kterou jednatel nevykonává dočasně svou funkci přesahující 30 kalendářních dnů v kalendářním roce, měsíční odměna nenáleží. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou a měla skončit ukončením funkce jednatele, nebo nahrazením jinou smlouvou o výkonu funkce jednatele. Smlouva nabyla účinnosti dne 1. 5. 2011 a podléhá schválení valnou hromadou. Jednatel byl oprávněn odstoupit ze své funkce pouze, pokud svůj záměr odstoupit písemně oznámí společnosti a jejím společníkům a výkon funkce skončí v důsledku odstoupení, nejdříve po uplynutí tří kalendářních měsíců ode dne doručení písemného oznámení o záměru odstoupit společnosti. Následně dohodou o změně smlouvy ze dne 1. 6. 2011 byla snížena odměna jednatele na částku 1 200 Kč měsíčně. Tato odměna opět měla být splatná do 20 dne následujícího kalendářního měsíce na účet jednatele společnosti a bylo dohodnuto, že jednatelem může náležet měsíční bonus. Žalobce byl v období od 1. 3. 2011 do 13. 4. 2012 zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti [REDAKCE]. Společnost měla v té době dva jednatele, druhým jednatelem byl pan J. W. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], [REDAKCE] V období od 1. 3. 2011 do 25. 1. 2013 byl způsob jednání za společnost takový, že v záležitostech, jejichž předmět plnění nepřesahuje 500 000 Kč, jedná každý jednatelů jménem společnosti samostatně. Ve všech záležitostech, v nichž předmět plnění přesahuje 500 000 Kč, jednájí oba jednatele jménem společnosti společně. Po J. N. [REDAKCE] dne [REDAKCE] se stal jednatelem V. M. [REDAKCE], nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE]. V obchodním rejstříku je údaj o tom, že společnost [REDAKCE] uzavřela dne 31. 8. 2012 se společností [REDAKCE].

██████████ se sídlem ██████████, smlouvu o prodeji části podniku, která nabyla účinnosti dne 1. 9. 2012. Z rámcové smlouvy o budoucích smlouvách ohledně prodeje podniků ze dne 26. 6. 2012 mezi společnostmi ██████████ a mimo jiné společností ██████████, vzal soud za prokázané, že tyto firmy podnikající v oblasti komunikací spolu uzavřeli tuto rámcovou smlouvu, na základě které si společnost ██████████ přála koupit od společnosti ██████████ a dalších společností podnik, příp. část podniku souvisejících s podnikáním v oblasti telekomunikací. Ze smlouvy o prodeji a koupi části podniku ze dne 31. 8. 2012 vzal soud za prokázané, že na základě této smlouvy byla kromě jiných společností společností ██████████ prodána společnost ██████████ jako podnik včetně všech aktiv, pasiv a všech právních vztahů.

10. Z dalších provedených důkazů (mzdového listu pro rok 2011 společností ██████████ pro zaměstnance J. ██████████ N. ██████████, výplatnic žalobce za měsíce květen 2011 až prosinec 2011, evidenčního listu žalobce důchodového pojištění za rok 2011 a výpisu z účtu vedeného na jméno žalobce u společnosti Volksbank, č.ú.: ██████████ za období 5/2011, 6/2011, 7/2011, 8/2011, 9/2011, 10/2011, 11/2011, 12/2011) vzal soud za prokázané, že žalobcův hrubý příjem za období červen 2011 činil ██████████ Kč, po zdanění činila čistá mzda ██████████ Kč a tato částka mu byla dne 20. 7. 2011 vyplacena na jeho účet vedený u společnosti Volksbank, č.ú. ██████████. Za měsíc červenec 2011 mu byla vyplacena shodná částka a na účet mu byla připsána dne 19. 8. 2011. Za měsíc srpen 2011 měla být žalobci vyplacena záloha ve výši ██████████ Kč, na účet byla dne 20. 9. 2011 poukázána částka ██████████ Kč, celkem činila čistá mzda žalobce za měsíc srpen 2011 částku ██████████ Kč. Za období září 2011 žalobci měla být vyplacena záloha na mzdu ve výši ██████████ Kč a dále částka ██████████ Kč mu měla být poukázána na účet (údaj „spoření – procenta“), celkem měla být za toto období vyplacena čistá mzda ██████████ Kč; částka ██████████ Kč byla dne 20. 10. 2011 připsána na jeho účet. Za období října 2011 měla být žalobci vyplacena jako záloha částka ██████████ Kč, na účet mu měla být poukázána částka ██████████ Kč, celkem tedy čistá mzda ve výši ██████████ Kč a částka ██████████ Kč byla dne 18. 11. 2011 žalobci připsána na jeho účet. Za období měsíce listopad 2011 měla být žalobci vyplacena záloha ve výši ██████████ Kč a na účet poukázána částka ██████████ Kč, celkem tedy čistá mzda ve výši ██████████ Kč. Na účet žalobce byla částka ██████████ Kč připsána dne 20. 12. 2011. Dne 21. 12. 2011 byla na účet žalobce ještě připsána částka ██████████ Kč. Všechny tyto platby byly poukázány společností ██████████. Ve výpisech z účtu je při popisu jednotlivých plateb vždy uvedeno, že pocházejí od společnosti ██████████ a je zde rovněž uveden kód 933 spoření – procenta, což tedy koresponduje vždy údajem na konkrétní výplatnici i na mzdovém listě. Pouze poslední z uvedených plateb připsaná na účet žalobce dne 21. 12. 2011 je popsána jako záloha mzdy 12/2011, což opět koresponduje s výplatnicí za měsíc listopad 2011 i se mzdovým listem. Za měsíc prosinec 2011 měla být žalobci vyplacena záloha ve výši ██████████ Kč a dále mu měla být vyplacena částka ██████████ Kč, celkem tedy ██████████ Kč. Z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011 vzal soud za prokázané, že žalobce za období roku 2011 dosáhl úhrnu zúčtovatelných příjmů ze závislé činnosti ve výši ██████████ Kč, byla mu sražena daň ve výši ██████████ Kč a zaplatil pojistné ve výši ██████████ Kč. Jako plátce daně z příjmu je v potvrzení o zdanitelném příjmu ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na dani a daňovém zvýhodnění jako přílohy k daňovému přiznání žalobce za rok 2011 uvedena společnost GLOBAL CARE s.r.o. Se skutkovými zjištěními učiněnými z těchto důkazů koresponduje rovněž další z listinných důkazů, a to sdělení společnosti ██████████ kdy jednatel této společnosti Ing. R. ██████████ J. ██████████ sděluje, že J. ██████████ N. ██████████ byly odměny jednatele hrazeny na jeho bankovní účet, přičemž v několika případech došlo k výplatě částí těchto prostředků v hotovosti či ve prospěch

jiného účtu, vždy však dle aktuálních požadavků a potřeb J. N. Společnost byla firma spravující účetnictví společnosti včetně mzdové agendy. Rovněž v evidenčním listu důchodového pojištění je uvedeno, že žalobce byl zaměstnán u zaměstnavatele a období od 2. 5. do 31. 12. 2011.

11. Rozhodnutím jediného společníka dne 29. 3. 2012 skončila žalobci funkce jednatele společnosti který z funkce jednatele odstoupil oznámením ze dne 23. 3. 2012. Ke stejnému dni byl jednatelem společnosti jmenován V. M. Uvedené skutečnosti byly do obchodního rejstříku zapsány ke dni 13. 4. 2012.
12. S uvedenými listinnými důkazy korespondovala i výpověď žalobce, který popsal, jakým způsobem se stal jednatelem společnosti vypověděl, že odměna Kč mu byla měsíčně poukazována v převážné většině na účet a z části vyplácena v hotovosti. Skutečnost, že žalobce působil na pozici jednatele ve společnosti potvrdil rovněž slyšený svědek Ing. I. B., který byl ve firmě podřízeným žalobce. Svědek popsal fungování ve firmě i okolnosti převodu společnosti na dceřinou firmu společnosti který se domlouval právě počátkem roku 2012. Obchodní partner chtěla jednat s oběma jednatelem firmy což byl vzhledem k trestnímu stíhání žalobce problém. Svědek vypověděl, že zde bylo nebezpečí, že pokud by se o trestním stíhání jednatele dozvěděla španělská pak by celý obchod padl. Svědek se ještě vyjádřil, že se dalo předpokládat, že pokud by žalobce zůstal ve společnosti a podílel se na prodeji společnosti pak by to mělo pozitivní vliv na jeho kariéru. V té době to byl opravdu velký obchod, obdobný velký obchod se v České republice do dnešního dne neuskutečnil, vyjma prodeje do. Svědek dále vypověděl, že majitelé společnosti vnímali trestní stíhání žalobce tragicky, neboť toto vazební stíhání mohlo zhatit celý plánovaný byznys. Jediné možné bylo, že bude vyměněn jednatel a nejrychlejší variantou byla rezignace pana N.
13. Svědek se dále vyjadřoval k dopadům trestního stíhání na žalobce. Svědek uvedl, že manželka žalobce nesla trestní stíhání žalobce velmi špatně a v jejich vztahu svědek zaznamenal jisté ochlazení. Žalobce pokaždé, když se po jeho propuštění z vazby viděl, neustále zmiňoval kauzu ŘSD. Žalobce se domnívá, že v důsledku trestního stíhání se stal ze žalobce větší morous, pořád si v kontextu té kauzy stěžuje, nedokáže realizovat nové developerské projekty. Žalobce si stěžoval svědkovi, že s ním banky nechtějí jednat o úvěrech, neboť je vedený v jejich registrech jako riziková osoba. Svědek se domnívá, že žalobce je podnikatelsky odepsaný. Svědek dále popsal konkrétní případ na jednom z developerských projektů, kdy určitá stavební firma odmítla spolupráci na projektu právě v důsledku toho, že to měl být projekt žalobce. Uvedené se stalo v roce 2019. Dle svědka naopak před zahájením trestního stíhání měl žalobce spoustu kontaktů, měl spoustu aktivit, byl dobře etablovaná podnikatelská osobnost, což bylo tedy i důvodem, proč byl zaměstnán jako jednatel společnosti.
14. Z listiny ze dne 26. 8. 2013 Generální inspekce bezpečnostních sborů – odevzdání věci ke kázeňskému projednání dle § 159a/1b) tr. řádu vzal soud za prokázané, že tímto bylo odevzdáno ke kázeňskému projednání věc vedená orgánem GIBS původně prošetřovanou pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měli dopustit příslušníci kpt. Ing. J. H. a pplk. Ing. R. K. a bývalý policista Ing. Bc. V. J. při výslechu svědkyně P. K. dne 23. 11. 2011. GIBS došel k závěru, že jednáním jmenovaných policistů nedošlo k naplnění skutkové podstaty shora uvedeného přečinu, jednání by však mohlo být posouzeno jako kázeňský přestupek.

15. Z výpovědi žalobce vzal soud za prokázané, že žalobce v době před vydáním trestního stíhání působil jako manažer a byl vyhledáván jako krizový manažer. Žalobce v důsledku trestního stíhání přestal podnikat, v důsledku trestní stíhání od něho dali všichni ruce pryč, báli se, co je zač a tento stav stále trvá. V průběhu trestního stíhání byly obeslány veškeré banky s tím, že žalobce je v podezření z legalizace výnosů z trestné činnosti a praní špinavých peněz. V důsledku se ocitl v tzv. „black listu“, tedy v centrálním registru informací, kterou banky sdílejí. Žádná banka žalobci v důsledku trestního stíhání neposkytla a ani poskytne úvěr na projekty, ve kterých žalobce působil. Dopad trestního stíhání na profesní kariéru žalobce potvrdil rovněž svědek Ing. I. [REDACTED] B. [REDACTED], který potvrdil, že žalobce pracoval před zahájením jeho trestního stíhání jako krizový manažer. Svědek potvrdil, že po skončení trestního stíhání má žalobce velké problémy v oblasti podnikání, kdy lidé mají strach s ním spolupracovat, má problém financovat své projekty. V době před zahájením trestního stíhání byl žalobce dobře etablovaná podnikatelská osobnost. Svědek uvedl několik příkladů, kdy projekty žalobce nemohly být uskutečněny vzhledem k jeho poškozené pověsti výsledku trestního stíhání.
16. Z úmrtního listu pana J. [REDACTED] S. [REDACTED] vzal soud za prokázané, že dne 14. 5. 2013, tedy v době, kdy byl žalobce ve vazbě, zemřel J. [REDACTED] S. [REDACTED], tchán žalobce. Z monitoringu tisku z doby, kdy bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání, z článku na serveru [REDACTED] ze dne [REDACTED] a z článku rovněž serveru na [REDACTED] ze dne [REDACTED], vzal soud za prokázané, že případ RSD byl značně medializován.
17. Z ostatních provedených důkazů již soud nezjistil další skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci.
18. Po právní stránce posoudil soud věc následovně: Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „OdpŠk“] stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
19. Podle § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.
20. Podle § 3 OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, („úřední osoby“), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona („územní celky v přenesené působnosti“).
21. Podle § 5 písm. a), b) OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
22. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
23. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

24. Podle § 9 odst. 1 OdpŠk má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.
25. Podle § 26 OdpŠk pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
26. V řízení nebylo sporu o tom, že žalobce u žalované uplatnil svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen částečně po uplynutí šestiměsíční lhůty k projednání nároku a po podání žaloby, věc proto může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).
27. V řízení bylo prokázáno, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání, které bylo zahájeno usnesením Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, č.j. [REDAKCE] ze dne 22. 12. 2011, kdy žalobce byl stíhán pro trestný čin podplácení dle ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona a pro pokračující trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zákona spáchaný ve formě účastenství dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona. Usnesením státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 13. 7. 2015, č.j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání žalobce zastaveno dle ust. § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 9. 2015. Usnesení o zahájení trestního stíhání, podle § 160 odst. 1 tr. řádu je tak nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 Odšk. zák., neboť v daném případě trestní stíhání neskončilo pravomocným odsouzením (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě tak byl naplněn první z předpokladů od vzniku povinnosti státu za škodu či nemajetkovou újmu, tedy vydání nezákonné rozhodnutí. Soud dále zkoumal, zda byly dány i další z předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu, tedy vznik škody či nemajetkové újmy na straně žalobce a příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Pokud jsou splněny tyto tři předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu, pak se stát této povinnosti nemůže zprostit.
28. Co se týká požadavku žalobce na náhradu škody ve formě ušlého zisku ve výši 8 175 760 Kč, zde bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že v důsledku nezákonného trestního stíhání a nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby došlo k tomu, že byla zmařena výdělečná příležitost žalobce, která by při pravidelném běhu událostí nastala a jeho nezákonné trestní stíhání je toho hlavní příčinnou. Ušlý zisk je újmou spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodní události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. R 55/1971, s.152). Je třeba, aby bylo najisto postaveno, že při pravidelném běhu věcí bez škodné události mohl poškozený důvodně očekávat rozmnožení svého majetku. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl dne 21. 12. 2011 zadržen a následně byl vzat do vazby na základě nezákonného rozhodnutí o vazbě ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 Odšk. zák. Žalobce byl v důsledku rozhodnutí o vazbě omezen na své osobní svobodě v období od [REDAKCE] do [REDAKCE]. V řízení bylo dále prokázáno, že v době svého vzetí do vazby působil na pozici jednatele společnosti [REDAKCE] s čistým měsíčním příjmem [REDAKCE] Kč, která mu byla vyplácena jako odměna jednatele ve výši před zdaněním [REDAKCE] Kč. Po jeho vzetí do vazby mu již tato odměna vyplácena nebyla a na základě odstoupení z funkce jednatele ze dne 23. 3. 2012 na této pozici skončil; tato skutečnost byla do obchodního rejstříku zapsána ke dni 13. 4. 2020. Soud si musel vyřešit otázku, zda skutečnost, že žalobci přestala být tato odměna počínaje odměnou za měsíc leden vyplácena, je v přímé příčinné souvislosti se skutečností, že žalobce byl v období od [REDAKCE] do [REDAKCE] ve vazbě, a v případě, že by žalobce do vazby vzat nebyl, zůstal by na pozici jednatele minimálně až

do konce měsíce srpna 2012 (žalobce nárokuje ušlý zisk za 8 měsíců – tedy od ledna 2012 do srpna 2012) za stejnou sjednanou odměnu. Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, a v tomto uvěřil účastnické výpovědi žalobce, která zcela korespondovala se svědeckou výpovědí svědka Ing. B. [REDAKCE] že skutečnost, že žalobce byl od [REDAKCE] byl ve vazbě a nemohl fakticky jako jednatel společnosti fungovat, byla pro společnost značným problémem, kterou bylo třeba vyřešit výměnou jednatele. Společnost připravovala zásadní obchod s dceřinou společností společností [REDAKCE] a fungování obou jednatelů, i s ohledem na způsob jednání zapsaný v obchodním rejstříku (kdy ve věcech nad 500 000 Kč mohli za společnost jednat pouze oba jednatele), bylo zcela nezbytné. Pokud by žalobce neodstoupil ze své funkce, byla zde důvodná obava, že situace, kdy jeden z jednatelů společnosti nevykonává svou funkci, neboť je ve vazbě, a je trestně stíhán pro rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, ochromí chod společnosti natolik, že z dojednáváného obchodu se společností [REDAKCE] sejde. Postup žalobce, který ke dni 23. 3. 2012 odstoupil z pozice jednatele, aby umožnil řádné fungování společnosti, bylo postupem v danou chvíli nejúčelnějším. Skutečnost, že společnost nevyplácela již od ledna 2012 žalobci odměnu jednatele, neboť fakticky již pozici jednatele nevykonával, byla v souladu s uzavřenou smlouvou o výkonu funkce jednatele; žalobce byl povinen své povinnosti jednatele vykonávat osobně a je jasné že pokud byl žalobce od [REDAKCE] ve vazbě, své povinnosti vyplývající z citované smlouvy plnit nemohl a nevznikl mu tak nárok na vyplacení odměny. Soud uvažoval, zda žalobci nepřiznal náhradu ušlého zisku za období pouze 7 měsíců s ohledem na citované ustanovení čl. IV. odst. 5 Smlouvy o výkonu funkce jednatele. Dospěl však k závěru, že v daném případě nelze hovořit o situaci, kdy by žalobce nevykonával svou funkci dočasně po dobu nepřesahující 30 kalendářních dnů; v případě vzetí žalobce do vazby, navíc pro tak závažnou trestnou činnost, bylo již od samého počátku jasné, že období, kdy žalobce nebude vykonávat svou funkci, zcela jistě přesáhne 30 dnů a indispozice žalobce bude dlouhodobého charakteru. Citované ujednání mělo řešit zcela jiné situace (dovolaná žalobce, popřípadě krátkodobá prac. neschopnost, apod.), nikoliv situaci, že jednatel je trestně stíhán a je vzat do vazby. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že pokud by nedošlo k vazebnímu stíhání žalobce a k jeho trestnímu stíhání, žalobce byl působil na pozici jednatele společnosti [REDAKCE] až do převzetí společnosti [REDAKCE] (k prodeji došlo dne 31. 8. 2012) a pobíral by sjednanou měsíční odměnu ve výši [REDAKCE] Kč minimálně do konce měsíce srpna 2012. Soud tak žalobci přiznal ušlý zisk za období leden – srpen 2012 v celkové výši [REDAKCE] Kč.

29. Ve vztahu k odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání v požadované výši 10 000 000 Kč bylo na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě došlo k naplnění všech tří předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu. Tedy, aby v řízení tvrdil a prokázal nejen existenci nezákonného rozhodnutí, ale i skutečnost, kterou lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, které zapříčinilo vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti se jeho nezákonným trestním stíháním.
30. Obecně je možné konstatovat, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život stíhané osoby, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. Nález Ústavního soudu ČR ze dne 31. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, hodného cti a dobré pověsti a to tím spíš, jedná-li se obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován nestal, příp. nebyl trestným činem (k tomu srov. Nález Ústavního soudu ČR ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). V daném případě

soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním žalobce došlo k zásahu do jeho osobnostních práv, došlo k poškození jeho cti a dobré pověsti, což mělo dopad zejména do jeho profesní sféry. Při stanovení formy a výše zadostiučinění soud vycházel především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédl i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení ust. § 161 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona a pokračujícího trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ust. § 255 odst. 1, 3 tr. zákona spáchaného ve formě úcastenství. Žalobci hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. Žalobce měl svou trestnou činností způsobit škodu v rozsahu 337 000 000 Kč a dalo se tedy předpokládat uložení nepodmíněného trestu. Trestní stíhání sice probíhalo pouze ve stádiu přípravného řízení, trvalo však od 22. 12. 2011 do 16. 9. 2015, tedy po dobu tří let a deseti měsíců. Žalobce byl tedy poměrně dlouhou dobu ve stavu nejistoty, jak trestnímu stíhání skončí, přestože byl ušetřen soudního projednávání věci. Trestní stíhání žalobce bylo součástí rozsáhlého trestního stíhání celé skupiny obviněných kolem ŘSD a kauza byla vnímána jako velká korupční kauza, což mělo vliv na značné společenské stigma žalobce. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, tedy hrozbu možného vysokého trestu odnětí svobody, délku trestního stíhání a s tím spojeného období nejistoty a povahy trestné činnosti soud dospěl k závěru, že je namístě poskytnout za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci zadostiučinění v penězích. Forma a výše finančního zadostiučinění nesmí v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání i nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

31. Výše zadostiučinění přiznána dle § 31 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na základě náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo jeho zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaném v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných věcích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhradu nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy je v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlí, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015 30 Cdo 1747/2014, vydaném ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 6/2016 pod R 67/2016).
32. Soud při stanovení výše peněžitého odškodnění postupoval v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu a snažil se nalézt případy, které by se s případem žalobce v podstatných rysech shodovaly. Žalobce na výzvu soudu označil rozhodnutí ve věcech, které podle jeho názoru mají s projednávanou věcí shodné znaky, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 s tím, že uvedl, že v tomto srovnávaném případě Nejvyšší soud dospěl k závěru, že přiznané zadostiučinění přiznané nižšími soudy bylo shledáno jako nepřiměřeně nízké (zadostiučinění ve výši 150 000 Kč). V daném případě došlo rovněž medializaci předmětné kauzy, byť výrazně menší a jednalo se o podobný druh trestné činnosti, ale s ohrožením výrazně nižší trestní sazbou a náhradou

škody a podstatně kratší dobu trestního řízení. Trestně stíhaná osoba navíc nebyla stíhána vazebně. V daném případě rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012 30 Cdo 2813/2014 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011 č.j. 20 Co 57/2011 - 57 (věc v prvním stupni byla vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010). Odvolací soud přiznal poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč (5 555 Kč za měsíc) za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009; trestní řízení tedy trvalo 2 roky a v 3 měsíce. Poškozený byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až tří let, trestní stíhání žalobce bylo spojeno se předchozím výkonem veřejné z funkce a bylo široce medializováno a poškozeného tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště. Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu z toho důvodu, že odvolací soud postupoval při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění na základě neúplného právního posouzení věci. V dalším řízení byla poškozenému přiznána stejná výše zadostiučinění. Tato věc vykazuje s případem žalobce shodné znaky, neboť trestní stíhání žalobce bylo rovněž medializováno, poškodilo jeho dobrou pověst a bylo spojeno s výkonem jeho funkce. Rozdílnost pak lze spatřit v tom, že ve srovnávaném případě proběhlo řízení před dvěma stupni soudní soustavy, žalobci hrozil nižší trest odnětí svobody a stíhání trvalo kratší dobu.

33. Žalobce dále zmínil rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 51 Co 222/2017 – 89. Tímto byl částečně změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 31 C 45/2016 – 67. Shodu porovnávaného případu žalobce shledává ve skutečnosti, že se rovněž jednalo o náhradu újmy vzniklé žalobci v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, kdy se sice jednalo o odlišný druh trestné činnosti, avšak s ohrožením shodnou trestní sazbou, v projednávané věci však nedošlo k medializaci předmětné kauzy, odškodňována osoba nebyla stíhána vazebně, doba trestního řízení byla výrazně kratší, odškodňovaná osoba nebyla ohrožena zcela likvidační náhradou škody a v porovnávaném případě došlo k nesrovnatelně menšímu selhání orgánu státní moci. Jako přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání byla Městským soudem v Praze v tomto případě přiznána částka 350 000 Kč. Dle názoru soudu tento případ není příliš srovnatelný s případem žalobce, neboť v daném případě šlo o obvinění z trestného činu pohlavního zneužívání, kdy takováto trestná činnost je společností vnímána jako vysoce zavržená a žalobce byl v této věci ohrožen vyšší trestní sazbou. Případ nevykazuje v podstatě žádné shodné prvky s případem žalobce.
34. Žalobce dále poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2, to je 31 C 172/2014 – 130. V daném případě se sice jednalo o odlišný druh trestné činnosti, avšak s ohrožením shodnou trestní sazbou, kdy se rovněž jednalo o značně medializovanou trestní kauzu, odškodňovaná osoba však nebyla stíhána vazebně a nebyla ohrožena zcela likvidační náhradou škody. V daném případě byla přiznána částka 400 000 Kč. K tomu je třeba dodat, že odvolací soud pak v této věci uvedl, že s rozhodnutím o výši zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání nesouhlasí, neboť by nepřiznal žádnou částku s ohledem na okolnosti případu, kdy žalobce přispěl k nezákonnému trestnímu stíhání; vyhovující výrok však nebyl napaden odvoláním. Navíc odškodnění za nezákonné trestní stíhání činilo v tomto případě pouze 30 000 Kč, zbývající částka byla přiznána za nezákonnou vazbu. Vzhledem k uvedenému tedy tento případ není srovnatelný se případem žalobce a navíc se jednalo o odlišnou trestnou činnost, za kterou byl poškozený stíhán.
35. Žalobce dále poukázal na věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 297/2011, kdy žalobce uvádí, že se jedná o náhradu újmy v případě, který byl značně medializován, kdy částka za nezákonné trestní stíhání činila 360 000 Kč. Ani tento případ nepřijde soudu přílehlavý, neboť se jedná o jinou trestní činnost a délka trestního řízení v

daném případě činila 8 let. Pokud žalobce poukazuje na Nález Ústavního soudu II. ÚS 2175/16 je třeba uvést, že toto rozhodnutí Ústavního soudu je aplikovatelné v obecné rovině i na případ žalobce, neboť každé trestní stíhání představuje výrazný zásah do osobního života trestně stíhané osoby a negativně se dotýká její cti, i dobré pověsti. To platí tím spíše v případech mediálně sledovaných, v nichž je trestně stíhaný vystaven nejen reakcím svého bezprostředního okolí, nýbrž je „vydán napospas“ hodnocení staniců svých spoluobčanů.

36. Dále žalobce zmínil případ herce M. V., kterému byla přiznána částka ve výši 1 000 000 Kč ve vztahu k žalobě na ochranu osobnosti, na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva v případě Navalnyy proti Rusku, kterým byla poškozenému přiznána částka 1 300 000 Kč za opakované nezákonné zadržení policí, celkem 7x v letech 2012-2014, přičemž v pěti případech vyvázl s pokutou, 2x byl uvězněn a po dobu 15 dnů. Soud se domnívá, že tyto případy byly skutkově zcela odlišné a nelze je tedy porovnávat s případem žalobce.
37. Soud by naopak rád poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2017 sp. zn. 30 Cdo 71/2017, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2016 č.j. 69 Co 184/2016 - 214. Ve věci rozhodoval v I. stupni Obvodní soud pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 64/2015 - 251. V daném případě soud odškodňoval majetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona, trestní stíhání bylo značně medializováno a značně zasáhlo do osobnostní sféry žalobce (vliv na rodinný, společenský a profesní život, ztrátovost manažerské funkce, znatelné snížení příjmu a vliv na kariérní růst). Poškozený byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání a hrozil mu trest odnětí svobody v trvání odnětí 2 až 8 let. Trestní stíhání trvalo 1 rok a 9 měsíců a bylo značně medializováno. Tento případ se tak vzhledem k obdobné trestné činnosti, hrozby stejného trestu a obdobných zásahů do profesního života žalobce jeví soudu jako srovnatelný. V daném případě bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění ve výši 170 000 Kč (8 100 Kč za měsíc trvání trestního řízení).
38. Soud by dále rád poukázal na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 5. 2019 č.j. 29 C 174/2016 - 473, na které bylo následně potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019 č.j. 70 Co 340/2019-2011, kdy se jednalo o odškodnění nemajetkové újmy v důsledku nezákonného trestního stíhání pro trestný čin přijímání úplatku podle § 60 odst. 1, 4 písm. a) tr. zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona. Tato kauza byla rovněž značně medializována, délka trestního stíhání činila 3 roky a 10 měsíců a poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. V tomto případě byla prokázána újma žalobce v profesní sféře a rovněž značné dopady do rodinného a společenského života. V daném případě bylo přiznáno zadostiučinění ve výši 460 000 Kč (10 000 Kč za měsíc). I v tomto případě byl poškozený stíhán vazebně.
39. Soud případ dále porovnal rovněž se případem rozhodovaným vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 11. 4. 2019 č.j. 29 C 207/2017 - 151, který byl potvrzen. Žalobci bylo v tomto řízení přiznáno odškodnění ve výši 441 000 Kč (7 000 Kč za měsíc trestního stíhání). V tomto případě šlo o trestní stíhání pro trestný či zjednáni výhody při zadávání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Věc byla značně medializována, poškozený byl osobou veřejně známou. Poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let. Trestní stíhání trvalo 5 let a 3 měsícem. V daném případě došlo k zásahu žalobce do jeho osobního, profesního, rodinného a společenského života, došlo k poškození na cti,

dobré pověsti. Před trestním stíháním byl poškozeným úspěšným politikem na regionální i celorepublikové úrovni. V důsledku trestního stíhání došlo k přerušení jeho politické kariéry.

40. V tomto řízení bylo prokázáno, že u žalobce došlo k zásahu do jeho osobnostních práv, a to zejména v jeho profesní sféře, kdy v důsledku trestního stíhání značně utrpěla jeho kariéra; žalobce před zahájením trestního stíhání pracoval ve vysokých manažerských pozicích a měl v podnikatelských kruzích velmi dobrou pověst, po skončení trestního stíhání již není schopen úspěšně nepodnikat právě v souvislosti s poškozením jeho dobrého jména a pověsti vzhledem k charakteru trestné činnosti, pro kterou byl stíhán a rovněž vzhledem k rozsáhlé medializaci. Na druhou stranu žalobce nikterak neprokazoval dopady trestního stíhání do jeho rodinných a společenských vztahů, když následně vzal zpět návrhy na výslechy svědků z okolí, jejichž výpovědi toto mohli prokázat. Soud vzal dále v úvahu značnou délku trestního stíhání žalobce a skutečnost, že byl stíhán vazebně, značnou výši hrozícího trestu i hrozbu náhrady škody způsobené trestním stíháním, která měla být 337 000 000 Kč. Soud rovněž přihlédl k tomu, že v případě žalobce bylo trestní stíhání žalobce zastaveno státním zastupitelstvím ve fázi přípravného řízení a žalobce tak byl ušetřen projednáváním věci před soudem v hlavním líčení. Nezákonost trestního stíhání žalobce je pak dána samotným faktem rozhodnutím o zastavení stíhání žalobce, pokud zde žalobce poukazoval na to, že orgány činnými v trestním řízení byla páčána trestná činnost, tedy jejich nestandardním postupem v rámci tohoto trestního stíhání, a to zejména s ohledem na výslechy utajovaných svědků a postup orgánů Policie ČR při utajení těchto svědků, pak soud uzavírá, že trestná činnost orgánů činných v trestním řízení, či jejich kárné provinění nebylo prokázáno. Při porovnání s jinými případy tak soud dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, která vznikla výrobcí v důsledku nezákonného trestního stíhání, je částka 308 000 Kč, když soud vycházel z částky 7 000 Kč za měsíc trestního stíhání. Vzhledem k tomu, že žalobci již byla žalovanou v rámci předběžného projednání nároku přiznána částka 150 000 Kč, soud žalobci tedy tímto rozsudkem přiznal částku 158 000 Kč. Ve zbývající částky, tedy co do částky 9 692 000 Kč, soud žalobu zamítl.
41. Soud tedy přiznal žalobci částku 158 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a na náhradě škody v podobě ušlého zisku částku 8 185 760 Kč. Celkem tedy soud žalobci přiznal částku 8 333 760 Kč.
42. Ve výroku o náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 146 odst. 2 o.s.ř.. V tomto řízení byl úspěšný žalobce, neboť v části předmětu řízení, kdy požadoval náhradu ušlého zisku, byl žalobce úspěšný zcela a v části požadující náhradu nemajetkové újmy byl žalobce úspěšný co do základu, když žalobci bylo přiznáno zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání. Předmětem řízení byl i nárok na zaplacení nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí o vazbě; v této části byla žaloba vzata zpět pro chování žalované po podání žaloby, když žalovaná až dne 27. 9. 2016, tedy po podání žaloby a uplynutí 6měsíční lhůty podle § 15 odst. 1 Odšk. zák., žalobci sdělila, že v tomto rozsahu nárok žalobce uznala, a tuto částku žalobci následně vyplatila. Ohledně tohoto nároku je tak namístež přiznat žalobci náklady řízení podle ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř.
43. Náklady řízení tvoří náklady právního zastoupení, které se sestávají z odměny advokáta za 18 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - dále jen AT (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, 4x podání ve věci samé ze dne 14. 9. 2017, 8. 3. 2019, 3. 6. 2019, 25. 7. 2019, 3x porada s klientem přesahující 1 hodinu ve dnech 29. 2. 2016, 21. 2. 2019, 31. 1. 2020, 7x účast na jednání soudu (z toho 2x trvalo soudní jednání více

než 2 hodiny, účtovány 2 úkony právní služby). Odměna advokáta činí za jeden úkon právní služby částku 41 420 Kč, neboť je třeba vycházet z tarifní hodnoty 8 275 760 Kč, když předmětem řízení byly 3 nároky: nárok na náhradu škody, kdy je tarifní hodnotou žalovaná částka 8 175 760 Kč, nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 10 000 000 Kč, kde je tarifní hodnotou dle § 9 odst. 4 písm.a) AT částka 50 000 Kč (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015) a nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu, kdy je tarifní hodnotou rovněž částka 50 000 Kč. Celkem za 18 úkonů právní služby činí odměna advokáta 745 560 Kč. Dále tvoří náklady právního zastoupení 18 x paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT ve výši 300 Kč, celkem 5 400 Kč, cestovné za 5 cest České Budějovice – Praha a zpět v roce 2019 (celkem 1 460 km, vozidlem Opel Astra při kombinované spotřebě benzínu 5,6 l/100 km) a za 2 cesty České Budějovice – Praha a zpět v roce 2019 (celkem 584 km, vozidlem Opel Astra při kombinované spotřebě benzínu 4,6 l/100 km), celkem ve výši 12 191,56 Kč, náhrada za ztrátu času v rozsahu 49 započatých půlhodin á 100 Kč (dle § 14 AT) a DPH ve výši 161 280,33 Kč, celkem činí náklady řízení částku 929 281,89 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinný, nebo povinná dobrovolně povinnost, která jim byla uložena vykonatelným rozsudkem, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Praha 18. června 2020

Mgr. Lucie Šenková v. r.
soudkyně